

Sygn. akt II PK 78/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. M.

przeciwko P. S.A. w J.

o odszkodowanie umowne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2013 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 października 2012 r.2,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 października 2012 r. Sąd Okręgowy po rozpoznaniu sprawy z powództwa M. M. przeciwko „P.” S.A., o odszkodowanie, na skutek apelacji wniesionych przez obie strony zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w pkt 3 i 5 w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda 106.119 zł z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od 15 listopada 2002 r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem zmiany ich wysokości oraz orzekł o kosztach zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną pozwany. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, wskazując cztery problemy wymagające w jego ocenie

wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy oraz na oczywistą zasadność skargi w odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 8 k.p.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas tzw. przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Dlatego zasadniczym warunkiem pozytywnego rozpoznania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest przedstawienie w jego uzasadnieniu odpowiednio skonstruowanego wyводу jurydycznego.

Jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., pełnomocnik skarżącego ma obowiązek przedstawienia odpowiedniego wyводу. Powinien on być zbliżony w swej treści do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Analogicznie

należy traktować wymagania konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, sformułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza że powinno odnosić się do przepisów prawa znajdujących zastosowanie w sprawie, które objęte są podstawą skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 180/07, niepublikowane; postanowienie SN z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 43/10, niepublikowane); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia SN z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i 3) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje problem mający znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej (postanowienie SN z dnia 25 października 2007 r., sygn. akt V CSK 356/07, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją w piśmiennictwie rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia SN z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Zagadnieniu prawnemu musi towarzyszyć odpowiedni wywód zawierający należyte uzasadnioną argumentację, przemawiającą za jego rozstrzygnięciem w określony sposób oraz wykazującą wadliwość sposobu rozwiązania przedmiotowego zagadnienia w zaskarżonym orzeczeniu (postanowienie SN z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10, niepublikowane). Zagadnienia prawne sformułowane przez pozwanego nie spełniają powyższych wymogów. Wbrew twierdzeniom skarżącego zasada wskazana w wyroku Sądu Najwyższego z 8 listopada 2012 r., II PK 103/12, niepubl., może mieć odniesienie także do stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie. W tezie tego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że w rezultacie zamieszczenia przez pracodawcę w świadectwie pracy wymaganej przez art. 97 § 3 k.p. informacji (związanej z orzeczeniem sądu pracy, z którego

wynika, że rozwiązanie z pracownikiem stosunku pracy bez wypowiedzenia z jego winy nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu w tym trybie umów o pracę), zgodnie z którą rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę, pracownik przy ustalaniu uprawnień zależnych od sposobu rozwiązania stosunku pracy powinien być traktowany tak, jakby rozwiązano z nim stosunek pracy za wypowiedzeniem i nie może ponosić ujemnych następstw wiązanych przez prawo z rozwiązaniem stosunku pracy bez wypowiedzenia z jego winy. Twierdzenia skarżącego, że w niniejszej sprawie strony ograniczyły zakres zastosowania wprowadzonego do umowy zapisu jedynie do sytuacji, w której doszło do rozwiązania umowy o pracę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, oraz że tak sformułowany zapis wyłączał powstanie uprawnienia do żądania odszkodowania tylko do tego jednego przypadku, są interpretacją pozwanego, oderwaną od ustaleń dokonanych w toku procesu przez Sąd. Ponadto uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiada publicznoprawnemu charakterowi skargi kasacyjnej, także w zakresie wątpliwości dotyczących przerwania biegu przedawnienia w odniesieniu do roszczenia, którego źródłem jest umowa o pracę. W szczególności brak uzasadnienia wskazującego, że zagadnienie ma znaczenie dla rozwoju prawa lub rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazać także należy, że zagadnienie nie może odnosić się do art. 297 k.p., ponieważ jest to przepis ustanawiający delegację dla ministra do wydania aktu wykonawczego. W omawianej sprawie nie występują istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona. Wydając zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy zastosował wykładnię prawa przedstawioną przez Sąd Najwyższy rozpoznający przedmiotową sprawę 12 kwietnia 2012 r., sygn. II PK 212/11. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c. O kosztach

orzeczone na podstawie § 6 pkt 6, § 12 ust. 1 pkt 2 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.) w związku z art. 98 k.p.c.